

TEMAT OGÓLNY: NA CO KŁADZIE NACISK PAŃSKIE ODZYSKIWANIE

Poselstwo pierwsze

Musimy zobaczyć, na co kładzie nacisk Pańskie odzyskiwanie

Wersety biblijne: Ef 3,16-17a.19b; Obj 1,2.9.12.20; 2,5; 1 Tm 3,9.15-16.

- I. **Musimy ujrzeć wizję Pańskiego odzyskiwania – wizję, która nas radykalnie zmienia, rządzi nami, włada, kieruje, zachowuje nas i utrzymuje w prawdziwej jedności oraz dodaje nam odwagi do pójścia dalej – Prz 29,18a; Dz 26,19:**
 - A. Jeśli mamy wizję Pańskiego odzyskiwania, naprowadza to nas na Boży cel, a naszym życiem kieruje na co dzień Boża ekonomia – 1 Tm 1,4.
 - B. Jeśli nie mamy wyraźnej i mocnej wizji tego, co Bóg żywi w sercu względem swego odzyskiwania, to w istocie nie jesteśmy w odzyskiwaniu, a to, co robimy, idzie na marne – zob. Rz 2,28–29; 1 Kor 15,2.14.58; 1 Tes 3,5.
- II. **Pańskie odzyskiwanie jest jedyne pod każdym względem – Ef 4,4-6:**
 - A. W odzyskiwaniu mamy do czynienia z jedynym Bogiem, jedynym planem, jedyną ekonomią, jedynym dziełem, jedyną drogą, jedyną posługą, jedynym celem i kładziemy w nim nacisk tylko na jedno – 1 Kor 8,6; Ef 1,4-5.9-14; 3,9-11; 4,12-13.16.
 - B. Pańskie odzyskiwanie to odzyskiwanie jedyne planu, jedynej ekonomii, jedynej drogi, jedyne dzieła i jedyne przedmiotu zainteresowania za pośrednictwem jedynej posługi – Rz 8,28-29; 1 Tm 1,4; 1 Kor 15,58; 16,10; 2 Kor 3,8; 4,1; 5,18.
- III. **Pańskie odzyskiwanie kładzie nacisk wyłącznie na świadectwo Trójjedynego Boga – zbiorowy wyraz Trójjedynego Boga; nacisk ten pada na świadectwo Jezusa – Ef 3,16-17a.19b; 1 Tm 3,9.15-16; Obj 1,9.12.20:**
 - A. Bóg pierwotnie zamierzył, że człowiek przyjmie Jego życie i naturę i tym samym stanie się Jego wyrazem; Pańskie odzyskiwanie to odzyskiwanie zbiorowego wyrazu Boga – Rdz 1,26; 2,7-9; Kol 1,15; 2 Kor 3,18; Kol 3,10.
 - B. Kościół jako zbiorowy wyraz Trójjedynego Boga jest Jego pełnią – Ef 1,22-23; 3,19b:
 1. Najwznioślejsza definicja kościoła brzmi: kościół jest pełnią Boga, Jego zbiorowym wyrazem – w. 19b.
 2. W Liście do Efezjan 3,16-17a.19b Paweł modlił się, by Trójjedyny Bóg w Chrystusie uczynił sobie dom w naszych sercach i by nasza wewnętrzna istota napełniła się Trójjedynym Bogiem aż po brzegi, w wyniku czego uzyska On zbiorowy wyraz siebie; to właśnie Bóg chce dzisiaj odzyskać.
 3. Kościół, Ciało Chrystusa, zbiorowy wyraz Trójjedynego Boga, jest organiczną całością, „czworgiem-w-jednym”: Ojcem, Synem, Duchem i Ciałem, zespolonymi razem w jedno – 4,4-6.
 - C. Ta organiczna całość, „czworo-w-jednym” w Liście do Efezjan 4,4-6, odpowiada złotym świecznikom, świadectwu Jezusa, w Księdze Objawienia 1,9.12.20; kościoły, które są złotymi świecznikami, niosą to świadectwo:
 1. „Świadectwo Jezusa” to wszechobjmujące wyrażenie – w. 2, 9:
 - a. Świadectwo Jezusa to świadectwo Syna, który przychodzi wraz z Ojcem za pośrednictwem Ducha i żyje na ziemi, po czym umiera na krzyżu, by zaprowadzić porządek we wszechświecie, uwolnić boskie życie i powstać z martwych, i staje się życiodajnym Duchem, który przychodzi jako Syn wraz z Ojcem, złożony z boskości, człowieczeństwa,

- ludzkiego życia, ukrzyżowania i zmartwychwstania – J 1,14; 14,17-18.20; 1 Kor 15,45b.
- b. To złożone świadectwo jest świadectwem Jezusa, a jego symbolem jest złoty świecznik – Obj 1,2.9.12.20.
2. Złoty świecznik, który jest świadectwem Jezusa, stanowi ucieleśnienie i wyraz Trójjedynego Boga – w. 12:
- a. W złotym świeczniku zwracają uwagę trzy główne elementy:
- (1) Cały świecznik to złoto; nie jest on jedynie pozłacany, lecz cały jest ze złota, co symbolizuje boską naturę Boga Ojca – 2 P 1,4.
 - (2) Złoto przybiera określoną formę i celowy kształt: symbolizuje Syna, Chrystusa, który jest ucieleśnieniem Bóstwa, ucieleśnieniem natury Ojca – Kol 2,9; 1,15.
 - (3) Siedem lamp, które świecą po to, by wyrażać Boga, to siedem Duchów Bożych – Obj 1,4; 3,1; 4,5; 5,6.
- b. Świecznik ukazuje nam Ojca, Syna i Ducha; złoty świecznik zatem jest ucieleśnieniem i wyrazem Trójjedynego Boga.
- c. Oto właśnie kościół, który jest świadectwem Jezusa, świadectwem Trójjedynego Boga, Jego wyrazem – 1,12.20; 2,1.5.
- d. W kościele, złotym świeczniku, jest natura Ojca, ucieleśnienie Syna i wyraz Ducha; tym też powinien świecić kościół – Mt 5,14-16; Ef 5,8; Flp 2,15-16:
- (1) Światłem, którym kościół świeci – świadectwem, które świeci z kościoła – musi być Trójjedyny Bóg – Ef 3,16-17a.
 - (2) We wszystkim, co robimy w życiu kościoła i życiu osobistym, codziennym nieśmy wyraźne, widoczne, silne świadectwo złotego świecznika, ukonstytuowanego z natury Ojca, ucieleśnienia Syna i wyrazu Ducha – Obj 1,20.
- D. Nieść takie świadectwo to trzymać się tajemnicy wiary – 1 Tm 3,9:
1. Wiara stanowi treść Bożej nowotestamentowej ekonomii, w którą wierzymy – Ef 4,13; Tt 1,1.4; Jud 3.
 2. Paweł posługuje się słowem „tajemnica” w odniesieniu do Chrystusa, który jest tajemnicą Boga i do kościoła, który jest tajemnicą Chrystusa – Kol 2,2; Ef 3,4-6.
 3. W świetle kontekstu Pierwszego Listu do Tymoteusza 3,9, tajemnica wiary powinna obejmować kościół, gdyż jest on ukonstytuowany z Boga w Chrystusie i z Chrystusa, który jest życiodajnym Duchem; odpowiada to budowie świecznika – Obj 1,12.20:
 - a. Tak jak świecznik ukonstytuowany jest z Ojca, Syna i Ducha, tak i kościół ukonstytuowany jest z Boskiej Trójcy – Ef 4,4-6.
 - b. Kościół jest żywym organizmem ukonstytuowanym z żywego Boga w Jego Boskiej Trójcy i z tej racji jest zbiorowym przejawem Boga; to nie tylko kościół, lecz również życie kościoła, jego codzienne postępowanie – 1 Tm 3,15-16.
 4. Kościół zatem jest złotym świecznikiem, który jaśnieje światłem zbiorowego wyrazu Trójjedynego Boga; na to kładzie nacisk Pańskie odzyskiwanie – na świadectwo Trójjedynego Boga – Obj 1,2.9.12.20.

Poselstwo drugie

Na co kładą nacisk Listy: Boska Trójca, która służy boskiemu udzielaniu

Wersety biblijne: Rz 8,9.11; 1 Kor 12,4-6; 2 Kor 13,13; Ga 4,4-6; Ef 2,18;
2 Tes 2,13-14; Tt 3,4-6; 1 P 1,2; Jud 20-21.

- I. Listy kładą nacisk na Boską Trójcę – Rz 8,9.11; 1 Kor 12,4-6; 2 Kor 13,13; Ga 4,4-6; Ef 2,18; 2 Tes 2,13-14; Tt 3,4-6; Jud 20-21:**
- A. „Miłość Boża rozlana jest w sercach naszych przez Ducha Świętego, który nam jest dany. Wszak Chrystus, gdy jeszcze byliśmy słabi, we właściwym czasie umarł za bezbożnych” – Rz 5,5-6:
1. Chrystus Syn za nas umarł, Duch został nam dany i przez Ducha miłość Boża rozlała się w naszych sercach – w. 5-6.
 2. Radujemy się obecnie Bożą miłością za pośrednictwem Ducha Świętego, który został nam dany na podstawie tego, że Chrystus umarł za nas, bezbożnych.
- B. „Wy nie jesteście w ciele, lecz w duchu, jeśli tylko Duch Boży mieszka w was. Jeśli zaś kto nie ma Ducha Chrystusowego, ten do Niego nie należy” – 8,9:
1. W wersecie tym „Duch Boży” i „Duch Chrystusa” występują zamiennie, z czego wynika, że zamieszkujący Duch życia (w. 2) jest wszechzawierającym, życiodajnym Duchem całego Trójjedynego Boga.
 2. Werset ten wymienia Boga, Ducha i Chrystusa – wszystkich trzech w Bóstwie; w nas jednak jest tylko jeden, trójjedyny Duch Trójjedynego Boga – J 4,24; 2 Kor 3,17; Rz 8,11:
 - a. Wyrażenie „Duch Boży” wskazuje, że Duch jest Duchem Jednego, który istniał od wieczności przeszłej, który stworzył wszechświat i jest źródłem wszystkiego.
 - b. Wyrażenie „Duch Chrystusa” wskazuje, że Duch jest ucieleśnieniem i rzeczywistością Chrystusa, Tego, który się wcielił i dokonał wszystkiego, co niezbędne, by wypełnić Boży plan – w. 3.
 3. Bóg Ojciec, Chrystus Syn i Bóg Duch zamieszkują w nas, czyniąc sobie w nas dom; ten wspañiały trójjedyny Mieszkaniec jest w nas – w. 11; zob. Ef 3,16-17.
- C. „A jeśli Duch Tego, który wskrzesił Jezusa z martwych, mieszka w was, Ten, kto wskrzesił Chrystusa z martwych, da też życie waszym śmiertelnym ciałom przez Ducha swego, który w was mieszka” – Rz 8,11:
1. W wersecie tym występuje cały Trójjedyny Bóg: „Ten, kto wskrzesił Jezusa z martwych”, „Chrystus” i „Jego Duch, który w was mieszka”.
 2. W wersecie tym zaznacza się proces, który stanowi wymóg boskiego udzielania, udzielania się Boga wierzącym:
 - a. Na proces wskazują słowa: „Jezus” (podkreślające wcielenie), „Chrystus” (podkreślające ukrzyżowanie i zmartwychwstanie) i „wskrzesił” (podkreślające zmartwychwstanie).
 - b. Boskie udzielanie ukazane jest w słowach „da też życie waszym śmiertelnym ciałom”.
- D. „Żebym mógł być sługą Chrystusa Jezusa wobec pogan, trudzącym się kapłanem ewangelii Bożej po to, by poganie stali się ofiarą Bogu przyjemną, uświęconą w Duchu Świętym” – 15,16:

1. Paweł powiedział, że jest sługą Chrystusa Jezusa, Syna, dla pogan, usługującym jako kapłan ewangelii Trójjedynego Boga, by ofiara z pogan była miła Bogu i uświęcona w Duchu Świętym.
2. Paweł trudził się jako kapłan ewangelii Trójjedynego Boga, usługując poganom Chrystusem Jezusem, Synem; dzieło to prowadziło do ofiarowania uświęconych pogan Bogu przez Ducha Świętego.

II. Wszystko, o czym mówi Nowy Testament na temat Boskiej Trójcy, wiąże się z boskim udzielaniem – 1 P 1,2; 2 Tes 2,13-14:

- A. Objawienie Boskiej Trójcy w świętym Słowie nie służy jedynie zrozumieniu doktryny, lecz udzielaniu Trójjedynego Boga w Boskiej Trójcy wybranemu i odkupionemu ludowi, dzięki czemu może on zyskiwać doświadczenie, radować się i wzrastać w życiu – 2 Kor 13,13.
- B. List do Efezjan kładzie nacisk na boskie udzielanie wierzącym Boskiej Trójcy:
 1. Rozdział pierwszy ukazuje, że Bóg Ojciec wybrał i przeznaczył członków w wieczności, Bóg Syn ich odkupił, a Bóg Duch zapieczętował ich w formie poręki, wszczepiając się w ten sposób w wierzących w celu utworzenia kościoła, który jest Ciałem Chrystusa, pełnią Tego, który napełnia wszystko we wszystkim – w. 3-14, 17-23.
 2. Rozdział drugi ukazuje, że w Boskiej Trójcy wszyscy wierzący, zarówno Żydzi, jak i poganie, mają przystęp do Boga Ojca, za pośrednictwem Boga Syna, w Bogu Duchu – w. 18.
 3. W rozdziale trzecim apostoł modli się, aby Bóg Ojciec sprawił, że wierzący zostaną wzmocnieni przez Boga Ducha w wewnętrznym człowieku, dzięki czemu Chrystus, Bóg Syn uczyni sobie dom w ich sercach, a oni napełnią się ku całej pełni Bożej – w. 16-19.
 4. Rozdział czwarty ukazuje, że przetworzony Bóg jako Duch, Pan, i Ojciec jest zespolony z Ciałem Chrystusa, dzięki czemu wszystkie członki Ciała mogą doświadczać Boskiej Trójcy – w. 4-6.
 5. Rozdział piąty nawołuje wierzących do chwalenia Pana, Boga Syna, pieśniami Boga Ducha i dziękowania w imieniu naszego Pana Jezusa Chrystusa, Boga Syna, Bogu Ojcu – w. 19-20.
 6. Rozdział szósty uczy nas toczyć duchową walkę, dzięki wzmocnieniu w Panu, Bogu Synu, przyoblekając całą zbroję Boga Ojca i dzierżąc miecz Ducha – w. 10-11, 17.
- C. W życiu na co dzień przyjmujemy boskie udzielanie, doświadczamy go i radujemy się nim normalnie, stopniowo i stale – Rz 8,11; 2 Kor 13,13:
 1. Im bardziej doświadczamy boskiego udzielania, tym więcej rośniemy w życiu ze względu na budowanie Ciała Chrystusa – Ef 3,16-19; 4,15-16.
 2. Przebywanie w nas przetworzonego i zwieńczonego Trójjedynego Boga nie jest niczym wyjątkowym; to coś zwyczajnego – Rz 8,9.11:
 - a. Prowadźmy normalne życie, trwając w boskim udzielaniu i uczmy się zadowalać spędzaniem zwyczajnych dni w boskim udzielaniu.
 - b. Naszym przeznaczeniem jest prowadzić normalne życie w boskim udzielaniu; to błogosławieństwo zadowalać się zwyczajnymi dniami spędzonymi w boskim udzielaniu.

List do Rzymian 8 – to, na co kładzie nacisk cała Biblia i co stanowi centrum wszechświata

Wersety biblijne: Rz 8,2.10.4-6.11.13-15.28-29.

- I. **List do Rzymian 8 objawia, że przetworzony Trójjedyny Bóg, który jest prawem Ducha życia, udziela boskiego życia wierzącym, by mogli oni na co dzień odpowiednio postępować – w. 2, 10, 6, 11, 28-29:**
- A. Bóg pragnie i ma na celu to, byśmy żyli boskim życiem oraz usługiwali nim innym dla zbudowania kościoła; życie to jest w Chrystusie Jezusie i jest ono życiem prawa Ducha życia; wszechzawierający, zamieszkujący Duch stale przekazuje to życie każdemu z nas, byśmy budowali kościół, pouczali świętych i usługiwali bogactwami Chrystusa wszystkim, którzy mają z nami styczność – w. 2; 2 Kor 3,6; 1 J 5,16.
- B. Musimy zobaczyć, jak żyć jako ludzie, kierując się prawem Ducha życia; byśmy mogli doświadczać prawdziwego i normalnego życia chrześcijańskiego, musi nami władać i kierować prawo Ducha życia – Rz 8,2:
1. Postępujemy według ducha – w. 4:
 - a. Jeśli upieramy się przy czymś dla własnego dobra, korzyści czy pożytku, to postępujemy według upadłego ciała, mimo iż rzecz ta sama w sobie może nie być grzeszna ani niemoralna.
 - b. W świetle Biblii nie ma trzeciego wyjścia ani neutralnego terenu; wszystko jest albo według ciała, albo według ducha – w. 4, 6, 9; J 3,6; Ga 5,17; 6,8; 1 P 3,18.
 - c. Jeśli odejmiemy ciało, zostanie tylko duch; skoro wiemy, czym jest upadłe ciało, możemy postępować według ducha, po prostu nie postępując według ciała.
 2. Bądźmy według ducha – Rz 8,5:
 - a. Życie według ducha, a nie według ciała to zdawanie sobie sprawy z wewnętrznego prawa – prawa Ducha życia – w. 2.
 - b. Bycie według ciała przypomina przebywanie na ziemi zgodnie z prawem grawitacji, które można przyrównać do prawa grzechu i śmierci.
 - c. Być według ducha to tak jak przebywać w samolocie zgodnie z prawem aerodynamiki, które można przyrównać do prawa Ducha życia.
 - d. Prawo Ducha życia w naszym zespolonym duchu ma moc przewycięzania prawa grzechu i śmierci w naszym upadłym ciele.
 - e. Jeśli wybieramy bycie według ducha, prawo Ducha życia samorzutnie uwolni nas od prawa grzechu i śmierci; nie musimy pomagać prawu Ducha życia, wystarczy się z nim zgodzić – zob. w 6.
 - f. Wszędzie i zawsze budujmy duchowy nawyk ćwiczenia ducha, by „włączać” prawo Ducha życia – 1 Tm 4,7.
 - g. W każdym wierzącym zainstalowane zostało prawo Ducha życia, Duch Boży, Duch Chrystusa i Duch, który wzbudza z martwych; aby otrzymać Jego zasób życia, ćwiczymy jedynie swego ducha, wzywając Pana i oddając Mu cześć, dziękując Mu, chwając Go i wywyższając – Iz 12,2-6.
 3. Baczmy na to, co z Ducha – Rz 8,5:

- a. Zwracać uwagę na to, co z Ducha, to kierować umysł na to, co z Ducha, czyli zawsze mieć umysł zaprzątnięty rzeczami Ducha, czyli rzeczami dotyczącymi Chrystusa.
 - b. Rzeczy Ducha Bożego to głębokie rzeczy Boże; świadomość, że Chrystus jest głębokimi rzeczami Bożymi, i uczestnictwo w takim Chrystusie wymagają od nas tego, byśmy Go kochali – 1 Kor 2,9-11.14.
 - c. Ćwiczmy się w tym, by zbudować nawyk ciągłego zajmowania się w umyśle rzeczami Ducha, rzeczami dotyczącymi Chrystusa.
 - d. W Pieśni nad Pieśniami poszukująca była chora z miłości do Pana (2,5; 5,8); w jej umyśle nie było niczego poza Nim; taki umysł musimy mieć i my.
 - e. Sekret walki duchowej polega na niepozwalaniu, by umysł pozostawał bezmyślny; dwa duchy, Duch boski wraz z ludzkim duchem, podłączają do naszego umysłu wszystko, co dotyczy Chrystusa; dopóki nasz umysł będzie za pośrednictwem tych dwóch duchów podłączony do rzeczy dotyczących Chrystusa, będziemy zwycięscy – Rz 8,6.16.
 - f. Wyrażenie „umysł skierowany na ducha” w Liście do Rzymian 8,6 to dosłownie „umysł ducha”; umysł Chrystusa, umysł ducha, to umysł napełniony, zajęty i przepojony Chrystusem – Flp 2,5; 1 Kor 2,16.
4. Uśmiercajmy praktyki ciała – Rz 8,13.5:
- a. Praktyki ciała to stare nawyki; obejmują one nie tylko to, co grzeszne, lecz również wszystko, co praktykuje nasze ciało niezależnie od Ducha.
 - b. W koordynacji z zamieszkującym Duchem przejmijmy inicjatywę i uśmiercajmy praktyki naszego ciała; wówczas przyjdzie Duch i zastosuje skuteczność śmierci Chrystusa wobec tych praktyk, i w ten sposób je uśmierci.
5. Dajmy się prowadzić Duchowi Bożemu – w. 14:
- a. Nie musimy zabiegać o prowadzenie Ducha, skoro ono już jest w nas i mieszka w naszym odrodzonym duchu; jeśli będziemy żyli poddani temu prowadzeniu, nasze postępowanie i zachowanie będzie dowodziło, że jesteśmy synami Bożymi.
 - b. Prowadzenie to nie jest jedynie działaniem podejmowanym przez Ducha, lecz to Trójjedyny Bóg staje się prowadzeniem w naszym duchu; jeśli zadbamy o Niego jako osobę, która w nas mieszka, samorzutnie będziemy przez Niego prowadzeni.
6. Wołajmy: „Abba, Ojcze!” – w. 15:
- a. *Abba* to słowo aramejskie, zaś „Ojciec” to przetłumaczone z greki słowo *Pater*; połączenie tytułu aramejskiego z greckim silniej wyraża uczucie, jakie towarzyszy wzywaniu Ojca.
 - b. Takie czułe wzywanie wskazuje na bliską więź w życiu między prawdziwym synem a zradzającym ojcem – w. 16.

II. Można uznać, że to, o czym mówi List do Rzymian 8, stanowi sedno całej Biblii i centrum wszechświata; jeśli zatem doświadczamy tego rozdziału Listu do Rzymian, jesteśmy w centrum wszechświata:

- A. W wieczności przeszłej Bóg postanowił wejść w swój odkupiony lud, by być jego życiem i by mógł on się stać Jego zbiorowym wyrazem; na to kładzie nacisk Boża ekonomia – Ef 1,3-5.
- B. Człowiek stanowi centrum Bożego stworzenia, gdyż Bóg postanowił wyrazić się przez człowieka; człowiek może stać się Jego wyrazem wyłącznie dzięki

- temu, że Bóg w niego wejdzie i stanie się jego życiem oraz uczyni go jedno z sobą; w ten sposób człowiek może żyć poprzez Boga, a także wyrażać Go na zewnątrz, dzięki czemu Bóg przejawia się z głębi człowieka.
- C. Księga Zachariasza 12,1 mówi: „Tak mówi Jahwe, który rozpostarł niebios a i założył fundamenty ziemi oraz uformował ducha we wnętrzu człowieka”:
1. Duch człowieka postawiony jest na równi z niebiosami i ziemią, gdyż to w naszym duchu Bóg pragnie mieszkać – Ef 2,22; zob. 2 Tm 4,22.
 2. Niebios są dla ziemi, ziemia dla człowieka, zaś człowiek został przez Boga wyposażony w ducha, by mieć z Nim styczność, przyjąć Go, oddawać Mu cześć, żyć Nim, wypełnić Jego zamysł dla Niego i być jedno z Nim.
- D. We wszechświecie główny nacisk pada na to, że przetworzony Trójjedyny Bóg przyszedł do nas i teraz w nas mieszka; to największy cud, nie ma w świecie niczego ważniejszego niż to – Iz 66,1-2; J 14,23; 15,4.
- E. Wszystkich nas powinna wypełniać radość, gdyż Trójjedyny Bóg mieszka w nas i jest z nami jedno; On jest naszym życiem i osobą oraz czyni nas swoim domem – Ef 3,14-17.
- F. Zamieszkujący Duch w Liście do Rzymian 8 to Trójjedyny Bóg:
1. Wyrażenie „Duch Boży” to dopowiedzenie, przydawka rzeczowna, z której wynika, że Duch i Bóg są jedno – Rz 8,9.
 2. Podobnie „Duch Chrystusa”, „Duch Tego, który wskrzesił Jezusa z martwych” i „Duch życia” w Liście do Rzymian 8 wskazują, że Duch jest Chrystusem, Tym, który zmartwychwstał i życiem; skoro więc Duch mieszka w nas, wszyscy trzej w Trójjedynym Bogu są w nas jako życie – w. 9, 11, 2.
 3. Duch w Liście do Rzymian 8 to wszechzawierający Duch, który jest ostatecznym zwieńczeniem i zastosowaniem Trójjedynego Boga; Duch to docieranie Trójjedynego Boga do nas i Jego zastosowanie wobec nas.
 4. Trójjedyny Bóg jako wszechzawierający Duch jest w nas, byśmy doświadczyli Go i radowali się Nim, obierając Go za swoje życie i osobę; jesteśmy „pojemnikami” na Trójjedynego Boga – 2 Kor 4,7.
- G. Gdy Chrystus wchodzi w nas, nasz duch zostaje odrodzony, a On czyni go życiem (Rz 8,10); kiedy kochamy Pana i kierujemy swój umysł na rzeczy z Nim związane, nasz umysł jest życiem (w. 6); z kolei, skoro Duch Tego, który powstał z martwych, mieszka w nas, da On życie naszemu ciału (w. 11):
1. W świetle Bożej ekonomii i odwiecznego zamysłu Bóg chce w swoim zbawieniu wbudować się w nas, swój odkupiony lud, jako nasze życie; Biblia kładzie na to mocny nacisk.
 2. Życie dane naszemu duchowi, umysłowi i ciału to zamieszkujący Duch, który jest ostatecznym zwieńczeniem i zastosowaniem Trójjedynego Boga.
 3. Jeśli jesteśmy słabi i brak nam życia, to dlatego, że zbyt mało mamy duchowego tchnienia; oddychać duchowo to wzywać imienia Pana – Lm 3,55-56; *Hymny*, nr 3,17, zwrotka 2.
 4. Gdy będziemy nieustannie wdychali Ducha, który jest życiem i pozwalali Mu rozprzestrzeniać się w naszej istocie, będzie się do nas dodawać coraz więcej Chrystusa; w ten sposób posiadamy Boga, doświadczamy Go i radujemy się Nim w swej istocie.
 5. Kiedy Bóg doda się w ten sposób do naszej istoty, przyjmujemy pierwiastek życia, który sprawi, że będziemy wzrastać dla budowania Ciała Chrystusa – Kol 2,19.

6. Gdy wznosimy się w oparciu o ten pierwiastek życia, prawo Ducha życia działa w nas automatycznie i kształtuje nas, upodabnia, do obrazu Chrystusa; wynikiem doświadczania przez nas tego życia jest Ciało Chrystusa, Jego pełnia, nowy człowiek oraz wzajemnie zamieszkiwanie Boga i człowieka – Rz 8,29.
7. Na koniec, życie to przygotowuje oblubienicę Chrystusa; sprawi to, że Pan powróci i wprowadzi nas w kolejny wiek; dlatego to, na co kładzie główny nacisk Biblia i co podkreśla wszechświat, znajduje się w Liście do Rzymian 8.

© *Living Stream Ministry*
Wykorzystano za pozwoleniem
Powielanie zabronione

Poselstwo czwarte

Boża ekonomia kładzie nacisk na zespolonego ducha

Wersety biblijne: 1 Kor 6,17; Rz 8,4.16; Ef 1,17; 2,22; 4,23.

- I. **Boża ekonomia kładzie nacisk na zespolonego ducha, boskiego Ducha zespolonego z ludzkim duchem; wiąże się z tym to, co Bóg zamierza uczynić czy też zrealizować – Ef 3,9.5; 1,17; 2,22; 4,23; 5,18; 6,18:**
 - A. Związek Boga i człowieka to związek dwóch duchów, Ducha Bożego i ducha ludzkiego; związek tych dwóch duchów to najgłębsza tajemnica w Biblii – 1 Kor 2,11-14; Ef 5,32.
 - B. Esencją Nowego Testamentu jest zespolenie dwóch duchów – Ducha boskiego i ducha ludzkiego – w jednego ducha – 1 Kor 6,17:
 1. Słowo „łączy” w Pierwszym Liście do Koryntian 6,17 odnosi się do organicznej więzi, jaką mają wierzący z Panem w wyniku uwierzenia w Niego – J 3,15-16; 15,4-5.
 2. Duch w Pierwszym Liście do Koryntian 6,17 to zarówno Duch Pana, jak i nasz duch – 15,45b; 2 Kor 3,17; Rz 8,16.
 3. Wyrażenie „jeden duch” wskazuje na zespolenie Pana, który jest Duchem, z naszym duchem – 1 Kor 6,17.
 4. Pierwszy List do Koryntian 6,17 ma wspaniałe i dalekosiężne konsekwencje:
 - a. Werset ten objawia, że my i Chrystus jesteśmy jedną wspaniałą, żywą całością.
 - b. To, że jesteśmy jednym duchem z Panem, oznacza, że my jesteśmy w Nim, a On w nas oraz że my i On jesteśmy jedno w życiu – J 14,20; 15,4-5.
 - C. Zespolony duch to duch, który jest jednym duchem z Panem i jest taki sam jak Bóg w Jego życiu i naturze, lecz nie w Bóstwie – 1 J 5,11; 2 P 1,4.
 - D. Boski Duch i ludzki duch są zespolone w nas w jedno, dzięki czemu możemy prowadzić życie Boga-człowieka; życie to to Bóg, lecz także człowiek oraz człowiek, lecz także Bóg – Ga 2,20; Flp 1,19-21a.
 - E. Życie Boga-człowieka to życie dwóch duchów, Ducha Bożego i ducha człowieka, połączone i zespolone razem w jedno – Ga 2,20; Rz 8,4.
 - F. Aby być prawidłowymi chrześcijanami, musimy wiedzieć, że obecnie Pan Jezus, ucieleśnienie Trójjedynego Boga, jest Duchem, który zamieszkuje w naszym duchu i jest zespolony z nim jako jeden duch – 2 Kor 3,17; 1 Kor 15,45b; 6,17.
- II. **Wszelkie nasze duchowe doświadczenia, takie jak społeczność z Panem, modlitwa do Niego i życie codzienne Nim, zawierają się w tym zespolonym duchu – J 4,24; 15,4-5; Rz 1,9; 8,4.16; Ef 1,17; 2,22; 4,23; 6,18; Flp 2,1:**
 - A. List do Rzymian 8 mówi o Duchu życia, duchu wierzących i zespolonym duchu – w. 2, 9, 11, 15-16:
 1. Wieczny, jedynie mądry Bóg za pośrednictwem Ducha życia, zgodnie z objawieniem tajemnicy ukrytej od wieków, udziela siebie w przetworzonym i zwieńczonym Duchu wierzącym, dzięki czemu staje się ich zwieńczonym zbawieniem, by być ich życiem i wszystkim – 16,25; 8,11; 5,10.
 2. Dzięki odrodzonemu ludzkiemu duchowi wierzący uczestniczą w dynamicznym Bożym zbawieniu, które jest ich codziennym życiem – 8,10.16.
 3. „Duch... z naszym duchem” (w. 16) to najważniejszy sekret zawarty w Liście do Rzymian; to dzięki temu Bóg sprawuje swoje dynamiczne zbawienie, a wierzący w nim uczestniczą.

4. Oświeceni boskim oświeceniem, musimy znać te dwa duchy, byśmy dzięki temu Duchowi życia, zespolonemu z naszym odrodzonym duchem, mogli zagłębić się w głębsze znaczenie dynamicznego zbawienia Boga w Chrystusie, którym jest Trójjedyny Bóg; ten przetworzony i zwieńczony Bóg będzie naszym wiecznym dziedzictwem, którym będziemy się radować – w. 2, 10, 16; 2 Kor 13,13; Dz 26,18; Ef 1,13-14.
- B. Duch wiary w Drugim Liście do Koryntian 4,13 to zespolony duch – Duch Święty zespolony z odrodzonym ludzkim duchem:
1. Wiara jest w naszym duchu zespolonym z Duchem Świętym – 1,24; 5,7.
 2. Musimy ćwiczyć ducha wiary, by wierzyć i mówić o tym, czego doświadczyliśmy z Pana, zwłaszcza o Jego śmierci i zmartwychwstaniu – 4,13.
 3. Dzięki temu zespolonemu duchowi, który jest duchem wiary, apostołowie prowadzili ukrzyżowane życie w zmartwychwstaniu i realizowali swoją posługę – 3,8-9; 4,1.10-12; 5,18.
- C. Trwać w Panu, który jest prawdziwym krzewem winnym, to być z Nim jednym duchem i żyć w zespolonym duchu – J 15,1.4-5; 1 Kor 6,17:
1. Życie chrześcijańskie to życie trwania w Panu, prawdziwym krzewie winnym – J 15,1.4-5; 1 J 2,24.27-28; zob. 4,1.
 2. Wzajemne trwanie w Ewangelii Jana 15,4-5 to praktyka polegająca na byciu jednym duchem z Panem.
- D. W końcu Biblia wymaga od nas tylko jednego – byśmy postępowali według zespolonego ducha – Rz 8,4:
1. Klucz do doświadczania przetworzonego i zwieńczonego Trójjedynego Boga oraz radowania się Nim dzięki boskiemu udzielaniu znajdujemy w tym wspańiałym Duchu, który jest w naszym odrodzonym duchu i który stał się jednym duchem z naszym duchem – Flp 1,19; 1 Kor 15,45b; 6,17.
 2. Żyjąc w zespolonym duchu, możemy doświadczać Chrystusa, który jest dla nas wszystkim – 1,2.9.24.30; 2,8.10; 3,11; 5,7-8; 10,3-4; 11,3; 12,12; 15,20.45b.47.
 3. Gdy żyjemy w zespolonym duchu, samorzutnie niesiemy krzyż – Rz 8,4; 1 Kor 6,17; Mt 16,24.
 4. O tym, czy jesteśmy poddani władzy Szatana, nie decyduje to, co robimy, tylko to, czy jesteśmy w duchu, czy też w ciele; jeśli pozostajemy w zespolonym duchu, ustrzeże to nas przed Szatanem i zły nie będzie mógł nas tknąć – Ga 5,16-17; 1 J 5,4.18-21.
 5. Żyć w duchu to pozwolić Chrystusowi, by nas napełniał i przepajał, aż przeniknie całą naszą istotę i w ten sposób się przez nas wyrazi – Ef 3,16-20.
- E. Dzięki życiu, postępowaniu i przebywaniu w zespolonym duchu zostaniemy zbawieni w życiu do takiego stopnia, że Bóg i my, my i Bóg, w pełni zespolimy się w jedno, będziemy mieli jedno życie i jedną codzienność – Ga 2,20; Flp 1,19-21a.
- F. Jeśli od strony doświadczenia wnikiemy w głębię prawdy na temat zespolonego ducha, nasza wewnętrzna istota dozna radykalnej przemiany, zaś wpływ, jaki to wywrze na nasze życie, posługę i służbę w kościele, będzie miał rewolucyjne znaczenie – 1 Kor 6,17; Rz 8,4.

Poselstwo piąte

Prawdziwy kościół, na który kładzie nacisk Pańskie odzyskiwanie

Wersety biblijne: 1 Kor 1,2-9; 12,12.24; 10,17.

- I. Pierwszy List do Koryntian ukazuje nam prawdziwy kościół, na który kładzie nacisk Pańskie odzyskiwanie, jak również Boża ekonomia; Paweł w tym Liście przedstawia na wstępie piękny, cudowny i wspaniały obraz kościoła Bożego – 1,2-9:
- A. „Kościół Boży” to kościół, który nie tylko Bóg posiadał, lecz także kościół, którego jest On naturą i esencją; natura i esencja ta jest boska, ogólna, powszechna i wieczna – w. 2a.
 - B. „Kościół... w Koryncie” to kościół w mieście, który znajduje się w określonej miejscowości i obiera ją za swoją pozycję, podłoże i obszar zarządzania; to coś fizycznego, szczególnego, miejscowego i tymczasowego – w. 2b.
 - C. „Kościół... uświęcony w Chrystusie Jezusie” to kościół, który został uświęcony, uczyniony świętym, w Chrystusie, i którego pierwiastkiem oraz sferą jest w pełni Chrystus, ucieleśnienie przetworzonego Trójjedynego Boga – w. 2c.
 - D. Kościół, który tworzą „powołani święci”, to zgromadzenie świętych, uświęconych, którzy zostali wywołani z szatańskiego świata – w. 2d.
 - E. „Wespół ze wszystkimi, którzy na każdym miejscu wzywają imienia Pana naszego Jezusa Chrystusa” – ten długi zwrot wskazuje, że prawdziwy kościół powiązany jest ze wszystkimi świętymi, którzy wzywają imienia Pana Jezusa Chrystusa na każdym miejscu na całej ziemi – w. 2e.
 - F. Pan Jezus Chrystus jest „ich i nasz” – pokazuje to, że w kościele, który jest prawdziwym kościołem, Pan Jezus Chrystus jest „ich” działem, „ich” własnością boskiego dziedzictwa, z którego mogą korzystać – w. 2f.
 - G. „Łaska wam i pokój od Boga Ojca naszego i Pana Jezusa Chrystusa” – pokazuje to, że prawdziwy kościół podlega udzielaniu „łaski” (czyli ucieleśnienia przetworzonego Trójjedynego Boga, którym radują się powołani jako łaską); łaska ta pochodzi od Boga Ojca, który jest źródłem Boskiej Trójcy, od Pana Jezusa Chrystusa, który jest torem przepływu Boskiej Trójcy, i od Ducha Świętego, który jest docierającym do nas przepływem Boskiej Trójcy (o której nie mówi się wprost, lecz takie znaczenie jest tu sugerowane – 2 Kor 13,13) – 1 Kor 1,3.
 - H. „Z powodu danej wam łaski Boga w Jezusie Chrystusie” – pokazuje to, że podstawą łaski Bożej danej prawdziwemu kościołowi jest Chrystus, a nie stan kościoła – w. 4.
 - I. „Iżecie w Nim ubogaceni zostali we wszystko..., tak iż nie brak wam żadnego daru” – pokazuje to, że prawdziwy kościół jest ubogacony we wszystko w Chrystusie, w związku z czym nie brak mu żadnego daru, wewnętrznego, początkowego daru wynikającego z łaski, takiego jak życie wieczne i Duch Święty (Rz 6,23; Dz 2,38; Hbr 6,4), nie zewnętrznych, cudownych darów – 1 Kor 1,5-7a.
 - J. „Wam, którzy gorliwie oczekujecie objawienia Pana naszego Jezusa Chrystusa” – pokazuje to, że prawdziwy kościół powinien odznaczać się tym, że na co dzień oczekuje objawienia się naszego Pana Jezusa Chrystusa – w. 7b.
 - K. „Który [odnosi się do Boga w wersecie 4] też utwierdzi was aż do końca, tak iż będziecie bez nagany w dniu Pana naszego Jezusa Chrystusa” – pokazuje to, że prawdziwy kościół, otrzymawszy na początku łaskę, musi wzrastać

w życiu (o czym mówi werset 3,6), aby był bez nagany w dniu przyjścia Chrystusa – 1,8.

- L. „Wierny jest Bóg, który was powołał do społeczności Syna swego Jezusa Chrystusa, Pana naszego” – pokazuje to, że prawdziwy kościół został powołany przez wiernego Boga Ojca do społeczności Jego Syna Jezusa Chrystusa, do uczestnictwa w Jego Synu Jezusie Chrystusie, który jest zwieńczonym, wszechzawierającym, zamieszkującym, życiodajnym i udzielającym Duchem (15,45b; 2 Kor 3,17-18); Duch ten jest jego boskim działem, dzięki któremu może radować się zwieńczonym Trójjedynym Bogiem – 1 Kor 1,9.

II. Pierwszy List do Koryntian ukazuje nam prawdziwy kościół, na który kładzie nacisk Pańskie odzyskiwanie – życie kościoła, które jest ofiarą z pokarmów:

- A. Ofiara z pokarmów symbolizuje przede wszystkim Chrystusa w Jego życiu Boga-człowieka i naszym życiu chrześcijańskim, które jest powieleniem Jego życia Boga-człowieka – Kpł 2,1-16; Ps 92,11; 1 P 2,21; Rz 8,2-3.11.13:
1. Przednia mąka, główny składnik ofiary z pokarmów, symbolizuje człowieczeństwo Chrystusa, które jest przednie, doskonałe, delikatne, zrównoważone i poprawne pod każdym względem; w człowieczeństwie tym nie ma przesady ani niedostatku; symbolizuje to piękno i doskonałość ludzkiego życia Chrystusa i Jego codziennego postępowania – Kpł 2,1; J 18,38; 19,4.6b; Łk 2,40; 23,14; Iz 53,3.
 2. Oliwa ofiary z pokarmów symbolizuje Ducha Bożego, który jest boskim pierwiastkiem Chrystusa – Kpł 2,1; Łk 1,35; 3,22; 4,18; Hbr 1,9.
 3. Połączenie przedniej mąki z oliwą w ofierze z pokarmów oznacza, że człowieczeństwo Chrystusa jest zespolone z Duchem Świętym i że Jego ludzka natura jest zespolona z boską naturą Boga, co czyni Go Bogiem-człowiekiem, posiadającym odrębną boską i ludzką naturę, przy czym z ich połączenia nie powstaje trzecia natura – Kpł 2,4-5; Mt 1,18.20.
 4. Kadzidło w ofierze z pokarmów symbolizuje wonność Chrystusa w Jego zmartwychwstaniu; to, że do przedniej mąki dodawano kadzidło, oznacza, że człowieczeństwo Chrystusa roznosi woń Jego zmartwychwstania – Kpł 2,1-2; zob. Mt 2,11; 11,20-30; Łk 10,21:
 - a. Cztery Ewangelie przedstawiają to, że Chrystus prowadził życie w swoim człowieczeństwie scalonym z Jego boskością i wyrażał zmartwychwstanie w cierpieniach, przez jakie przechodził – zob. J 18,4-8; 19,26-27a.
 - b. Codzienne życie Chrystusa, napełnione Duchem i przepojone zmartwychwstaniem, było dla Boga wonią, która Go zaspokajała, zapewniała Mu odpoczynek, pokój, dawała radość i pełne zaspokojenie – Kpł 2,2; Łk 4,1; J 11,25; Mt 3,17; 17,5.
 5. Sól, którą przyprawiano ofiarę z pokarmów, symbolizuje śmierć, czy też krzyż, Chrystusa; sól przyprawia, zabija zarazki i konserwuje – Kpł 2,13:
 - a. Pan Jezus zawsze prowadził życie, które było „posolone”, życie w cieniu krzyża – Mk 10,38; J 12,24; Łk 12,49-50.
 - b. Jeszcze zanim Chrystus został naprawdę ukrzyżowany, prowadził On codziennie ukrzyżowane życie, zapierając się siebie i swego naturalnego życia oraz żyjąc życiem Ojca w zmartwychwstaniu – J 6,38; 7,6.16-18; zob. Ga 2,20.

- c. Podstawowym czynnikiem w Bożym przymierzu jest krzyż, ukrzyżowanie Chrystusa, które symbolizuje sól; to dzięki krzyżowi Boże przymierze zostaje zachowane i jest wiecznym przymierzem – zob. Hbr 13,20.
 6. Ofiara z pokarmów nie zawierała kwasu, co symbolizuje, że w Chrystusie nie ma grzechu ani niczego negatywnego – Kpł 2,4-5.11a; 2 Kor 5,21; Hbr 4,15; 1 P 2,22; Łk 23,14; zob. 1 Kor 5,6-8.
 7. Ofiara z pokarmów nie zawierała miodu, co symbolizuje, że w Chrystusie nie ma naturalnych uczuć ani naturalnej dobroci – Kpł 2,11b; Mt 10,34-39; 12,46-50; Mk 10,18.
 8. Jeśli spożywamy Chrystusa jako ofiarę z pokarmów, staniemy się tym, co jemy i będziemy żyć dzięki temu, co spożyjemy – J 6,57.63; 1 Kor 10,17; Flp 1,19-21a.
 9. Ćwicząc ducha, by dotknąć Ducha scalonego ze Słowem, spożywamy ludzkie życie Jezusa i Jego codzienne postępowanie, konstytuujemy się Jezusem, a Jego ludzkie życie na co dzień staje się naszym życiem – Ef 6,17-18; Jr 15,16; Ga 6,17.
- B. Wynikiem życia Chrystusa i naszego indywidualnego życia chrześcijańskiego jest pewna całość – życie kościoła, które jest zbiorową ofiarą z pokarmów; życie kościoła jako ofiarę z pokarmów widzimy w Pierwszym Liście do Koryntian – Kpł 2,1-2.4; 1 Kor 12,12.24; 10,17:
1. Chrystus jest człowiekiem danym nam przez Boga – 1,2.9.30.
 2. Paweł nakazywał Koryntianom, by „byli człowiekiem” (16,13; dosł.); oznacza to, że powinniśmy odznaczać się wzniosłym, wyniesionym, człowieczeństwem Jezusa (9,26-27; 13,4-7).
 3. Życie kościoła to życie człowieczeństwa, naoliwionego przez Ducha i Duchem oraz połączonego z Nim – 2,4.12; 3,16; 6,17.
 4. Łaską Bożą, którą się dzisiaj radujemy, jest zmartwychwstały Chrystus jako życiodajny Duch – 15,10.45b:
 - a. Musimy codziennie umierać z Chrystusem dla własnego „ja”, byśmy mogli codziennie żyć z Nim dla Boga – w. 31, 36; J 12,24-26.
 - b. Musimy okazywać rzeczywistość zmartwychwstania przez to, że będziemy jedno z Bogiem, a On będzie z nami w stanie, w jakim zostaliśmy powołani – 1 Kor 7,24.21-22a.10-13.
 - c. Musimy trudzić się, nie przez swoje naturalne życie i zdolności, lecz przez Pana, który jest naszym życiem zmartwychwstania i mocą – 15,10.58.
 5. Musimy radować się ukrzyżowanym Chrystusem, który jest rozwiązaniem wszystkich problemów w kościele – 1,9.18.22-23a; zob. Mk 15,31-32a.
 6. Musimy radować się Chrystusem, który jest niekwaszoną ucztą – 1 Kor 5,6b-8.
 7. W życiu kościoła sól, krzyż Chrystusa, musi uśmiercić naturalne życie – 15,10; 12,31; 13,8a; 2 Kor 5,16.
 8. Bóg pragnie, by każdy kościół miejscowy był ofiarą z pokarmów, która Go zaspokoi i codziennie w pełni zaopatrzy świętych; oznacza to, że będziemy spożywać nasze życie kościoła, gdyż życie to będzie naszym zasobem na co dzień.